

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: J. K., nar. X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem,
se sídlem Slovanská 982/136, 326 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

za účasti

osob 1) CETIN a.s., IČO: 04084063,
zúčastněných se sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,
na řízení: 2) HOTELY SRNÍ, a.s., IČO: 28666712
se sídlem Celetná 590, 110 00 Praha 1,
zastoupena JUDr. Jiřím Gajdarusem, advokátem,
se sídlem Synkova 1327/6, 160 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021, č. j. PK-RR/2493/21,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021, č. j. PK-RR/2493/21, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, JUDr. Ing. Vojtěcha Levory, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Předmět řízení

14. Žalobce uvedl, že je výlučným vlastníkem pozemků p. č. X, XA a st. XB, jehož součástí je stavba č. p. XC, rodinný dům v k. ú. X I. S pozemky žalobce bezprostředně sousedí pozemky p. č. XD, XE a p. č. XF, vše v k. ú. X I, které jsou ve vlastnictví společnosti HOTELY SRNÍ, a. s. (dále jen „HOTELY SRNÍ“). Společnost HOTELY SRNÍ podala žádost o vydání společného povolení na stavbu „Ubytovací zařízení pro hotel Srní“ (dále jen „stavební záměr“), která má být vystavěna na výše zmíněných pozemcích jí patřících. K této žádosti vydal Městský úřad Kašperské hory (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021, č. j. 00625/2021/SU (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž předmětný stavební záměr schválil. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, jelikož měl za to, že projektová dokumentace obsahuje chybný výpočet parkovacích míst. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021, č. j. PK-RR/2493/21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání zamítl.

Obsah žaloby

15. Žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Námitky žalobce v odvolání ze dne 18. 5. 2021, které se týkaly chybného počtu parkovacích míst v projektové dokumentaci, nebyly žalovaným vypořádány, neboť má žalovaný za to, že byly vzneseny až po koncentraci ve společném řízení, a není tak možné k nim přihlédnout. Toto však není pravdou, protože nedostatek parkovacích míst žalobce namítal ve společném řízení před stavebním úřadem již v roce 2018, mj. v odvolání ze dne 29. 6. 2018. Na základě podnětu žalobce došlo ze strany projektanta k přepočítání počtu možných ubytovaných osob ze 40 na 32.
16. I kdyby tomu tak nebylo, žalobcem uváděné námitky přesahují ochranu žalobcova vlastnického práva, jelikož zasahují do veřejného zájmu a tyto je žalovaný povinen přezkoumat bez ohledu na koncentraci řízení. Počet parkovacích míst byl napadán dalšími účastníky společného řízení, manželi J. a J. S.. I přesto bylo odvolání obou účastníků jako nedůvodné zamítnuto.
17. Žalobce uvedl, že projektová dokumentace, zpracovaná Ing. K. Ž., autorizovaným inženýrem ČKAIT č. 0100811, byla vydaná v rozporu s právními předpisy, vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a normou ČSN 73 6110, napadené rozhodnutí z ní však nekriticky vychází, neboť uvádí, že byla zpracována odborně.
18. Správní orgán I. stupně je povinen v rámci posouzení stavebního záměru posoudit, zda žadatelem doložená dokumentace je kompletní a zpracovaná podle požadavků pro obsah a rozsah dokumentace pro vydání společného povolení dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dokumentaci staveb, zejména je nutno zjistit, zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“), a to i z úřední povinnosti.

19. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl výpočty, kterými se stanoví počet parkovacích míst. Jednalo se o výpočet přímo podle normy ČSN 73 6110, nikoli o výpočet generovaný volně dostupným programem na internetu, jak uvádí žalovaný. Potřebný počet parkovacích míst pro stavební záměr s kapacitou 32 lůžek je 13,87, zaokrouhлено 14, nikoli tedy 9. Projektová dokumentace je v tomto ohledu zjevně nezákonná, ať už z nedbalosti či záměrně. Že je výpočet obsažený v projektové dokumentaci nesprávný, je přitom zřejmé z jeho jednoduchého provedení v souladu s normou. Žalovaný si tedy nesprávnost výsledku mohl snadno ověřit.
20. Žalovanému muselo být od počátku zřejmé, že projektová dokumentace je záměrně zpracována špatně nebo neodborně. Ing. K. Ž. v rámci společného řízení k námitkám žalobce mj. předělával počet osob, které lze ve stavebním záměru ubytovat, předělával napojení splaškových vod do dešťového kanalizačního svodu a předělával podklady pro výpočet parkovacích míst, kdy pouze snížil počet ubytovaných ze 40 na 32 osob.
21. Správní orgán I. stupně i žalovaný se rovněž dopustili řady procesních vad, jelikož nedostatečně reagovali na námitky žalobce uplatněné v rámci společného řízení, jakož i s odvolacími důvody žalobce. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgány nejednají ve veřejném zájmu, ale pouze v zájmu vlastním.

Vyjádření žalovaného

22. Ve svém vyjádření k žalobě nejprve žalovaný stručně shrnul procesní průběh správního řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí. K uplatněným žalobním námitkám uvedl následující.
23. Žalobce uplatnil námitky týkající se počtu parkovacích míst až v odvolacím řízení, přestože možnost jejich uplatnění měl v řízení prvostupňovém. Dle žalovaného není možné, aby žalobce na nedostatek parkovacích míst upozorňoval ve svém odvolání ze dne 29. 6. 2018, jelikož žádost o vydání společného povolení pro stavební záměr byla podána dne 6. 11. 2018. Pokud má žalobce na mysli námitky uplatněné v odvolacím řízení ze dne 4. 6. 2019, pak i tyto námitky byly uplatněny až v odvolacím řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 5. 2019, č. j. 01088/2019/SU, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. PK-RR/3003/19, zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání. Jedním z důvodů pro zrušení tohoto rozhodnutí byl i chybný výpočet počtu parkovacích míst pro stavební záměr. V novém projednání projektant dokumentaci upravil a znovu vypočítal potřebný počet parkovacích míst. Námitky žalobce uplatněné v odvolání ze dne 4. 6. 2019 se tedy již nevztahují k záměru povolenému rozhodnutím správního orgánu I. stupně.
24. Žalovaný přezkoumal správnost stanovení počtu parkovacích míst z úřední povinnosti při posuzování souladu rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy a ve vztahu k tomuto posouzení žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
25. V odvolacím řízení žalovaný přezkoumal i to, zda projektová dokumentace předložená v novém projednání stavebního záměru je úplná a zda je zpracována oprávněnou osobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přičemž z tohoto hlediska nezjistil žádné pochybení. Přeprocováním projektové dokumentace byly odstraněny její vady, které byly zjištěny v prvním odvolacím řízení.

26. Žalobce ve své žalobě neupřesňuje procesní vady, kterých se měly správní orgány dopustit a neuvádí ani konkrétní informace o tom, čím došlo k porušení normy ČSN 73 6110 a vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, proto se k těmto námitkám žalovaný nemůže vyjádřit.
27. K žalobní námitce týkající se jednání žalovaného ve vlastním zájmu žalovaný uvedl, že není zřejmé, jaký zájem by mohl mít na povolení stavebního záměru. Žalovaný uzavřel, že žalobní námitky považuje za nedůvodné a jeho postup byl v souladu s právními předpisy.

Replika žalobce

28. Ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl žalobce, že trvá na svém tvrzení, že projektová dokumentace není správná a v souladu se zákonem, jelikož počet 9 parkovacích míst je zjevně nedostatečný a odporuje výpočtu dle normy ČSN 73 6110. Žalobce v žalobě přesně popsal správný výpočet počtu parkovacích míst, učinil tak mj. i ve svých podáních ze dne 29. 6. 2018 a námitce ze dne 19. 3. 2019. Napadeným rozhodnutím ani rozhodnutím správního orgánu I. stupně nedošlo k nápravě závadného stavu. Skutečnost, že žalovaný počet parkovacích míst ponechal, přičemž pouze snížil počet ubytovaných osob, je pouze formální a zavádějící, aby se tzv. „na oko“ vyhovělo námitkám uplatněným v řízení a vše se jevílo vyhovující odpovídajícím normám. Je zcela evidentní, že s ohledem na rozsáhlost stavebního záměru bude po kolaudaci skutečný počet lůžek navýšen na 40 osob personálu, neboť kolik osob tu skutečně přebývá, nemůže žalobce v podstatě nikdy fakticky zjistit.
29. Žalovaný opakovaně poukazuje na skutečnost, že projektovou dokumentaci zpracovala autorizovaná osoba, Ing. K. Ž., tedy osoba odborně způsobilá. Z takového stanoviska dle žalobce vyplývá, že vzhledem ke své odborné způsobilosti je tato osoba zřejmě neomylná a není třeba přezkoumávat její dílo. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce zpochybňuje výpočet parkovacích míst, žalobce podotýká, že opakovaně popsal, jakým způsobem došel k opačnému výsledku, je na žalovaném, aby si jednoduchým výpočtem tento počet přezkoumal, což žalovaný neučinil. Pro 32 lůžek je potřebný počet parkovacích míst 14, nikoliv 9.
30. Stavební záměr je nazván „Ubytovací zařízení pro hotel Srní“, z čehož vyplývá, že stávající personál pro provoz hotelu bude ubytován v tomto ubytovacím zařízení, a tudíž ubytovací kapacity v hotelu Srní budou navýšeny pro nové zákazníky. Za situace, kdy již v současné době je stávající parkoviště hotelu Srní nedostatečné, není možné opět tuto nedostatečnost zvyšovat.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení – HOTELY SRNÍ

31. Ve věci podala z osob zúčastněných na řízení vyjádření pouze společnost HOTELY SRNÍ (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“). Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žaloba je postavená na jediné námitce, otázce počtu parkovacích míst, zbylé námitky nemají žádnou obsahovou relevanci a jedná se o ničím podložené spekulace.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

32. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na skutečnost, že ve stavebním řízení je aplikována zásada koncentrace, která má zajistit uplatnění námitek účastníků řízení již před správním orgánem I. stupně. Dále sdělila, že nemá žádný smysl řešit námitky ostatních účastníků řízení, manželů Sklenaříkových, kteří nepodali žalobu proti napadenému rozhodnutí, je tak zcela nerozhodné, zda ve stavebním řízení uplatnili námitku nedostatku parkovacích míst či nikoli.
33. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, když v rámci oznámení o zahájení společného řízení ze dne 4. 2. 2019 uvedl, že upouští od ústního jednání s tím, že účastníci řízení mohou uplatnit námitky ve lhůtě 15 dnů od doručení uvedeného oznámení s poučením, že k námitkám uplatněným po tomto termínu nebude přihlédnuto. Žalobci toto oznámení bylo doručeno dne 4. 2. 2019, přičemž uplatnil námitky týkající se projektové dokumentace, žádná z uplatněných námitek se však netýkala parkovacích a odstavných stání.
34. V řízení došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí ze strany osoby zúčastněné na řízení, tuto skutečnost správní orgán I. stupně sdělil všem účastníkům řízení a stanovil 10denní lhůtu pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření k nim. Správní orgán I. stupně účastníky zároveň upozornil, že po uplynutí 10denní lhůty ode dne doručení tohoto sdělení ve věci rozhodne.
35. Žalobci bylo toto sdělení doručeno 9. 3. 2019, přičemž se dostavil k nahlédnutí do spisu dne 13. 3. 2019. Dne 19. 3. 2019 doručil správnímu orgánu I. stupně námitky, ve kterých pouze obecně uvedl, že projektová dokumentace je chybná a neodpovídá vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve vztahu k parkovacím a odstavným místům žalobce žádné námitky neuplatnil.
36. Námitky týkající se parkovacích a odstavných míst žalobce poprvé uplatnil až v podaném odvolání ze dne 17. 5. 2019. Žalobce tak tyto námitky vznesl až poté, co nastala koncentrace řízení, z uvedeného důvodu tak nebylo možno k nim přihlédnout. Současně nelze tyto námitky řešit ani v řízení o správní žalobě.
37. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že ani v případě, kdy by žalobce námitky uplatnil před koncentrací řízení, nemohlo by jim být vyhověno. Odkázala přitom na § 94n odst. 3 stavebního zákona, dle nějž může účastník řízení uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů jen v případě, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení je tak povinen uplatnit námitky proti stavebnímu záměru ve stanovené koncentrační lhůtě, zároveň je povinen odůvodnit, jak se předmětný stavební záměr dotýká jeho vlastnické či jiného věcného práva k pozemku a/nebo stavbám na nich. Žalobce tak neučinil, námitka týkající se parkovacích a odstavných míst v průběhu celého řízení nenaplnovala zákonné předpoklady pro to, aby mohla být předmětem přezkumu. Ustanovení § 94n odst. 3 stavebního zákona totiž výslovně stanoví, že se nepřihlíží k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky.
38. Nade vše výše uvedené je námitka týkající se parkovacích a odstavných míst nedůvodná i z věcného hlediska. Výpočet parkovacích stání byl proveden autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby v souhrnné technické zprávě, je zpracován v souladu s normou ČSN 73 6110 a její změnou Z1. Výpočet počtu parkovacích míst je proveden přehledně,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

srozumitelně, postupem dle uvedené normy, na základě v ní daných vstupních hodnot a základních ukazatelů.

39. Výpočet parkovacích míst provedený žalobcem je založen nikoli na doložení chyby ve výpočtu, ale pouze na zpochybnění aplikace součinitele vlivu stupně automobilizace podle č. 14.1.11 normy ČSN 73 6110 a její změny Z1 ve výši 0,73 (koeficient pro 290 vozů / 100 obyvatel). Takto stanovený součinitel vlivu stupně automobilizace plně odpovídá objektivním skutečnostem dle normy ČSN 73 6110, výpočet prováděný žalobcem za užití koeficientu $k_a = 1,3$ je pro obec Srní zcela chybný. Osoba zúčastněná na řízení dále popsala způsob výpočtu počtu parkovacích míst.
40. Závěrem osoba zúčastněná na řízení ke snížení počtu ubytovaných osob ze 40 na 32 uvedla, že snížení nebylo provedeno nijak účelově a už vůbec ne z důvodu snížení počtu potřebných parkovacích míst, nýbrž výlučně z důvodu stanoviska krajské hygienické stanice, která považovala podkrovní prostory za nevyhovující z hygienického hlediska pro ubytování dvou osob. Jedná se tak o čistě spekulativní a ničím nepodložené tvrzení žalobce.

Předchozí rozsudek Krajského soudu a rozsudek NSS

41. Krajský soud v Plzni se věcí zabývá již podruhé. Svým rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 77 A 138/2021-108, žalobu zamítl. Neshledal totiž namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalovaný řádně vypořádal odvolací námitku chybného počtu parkovacích míst. Přisvědčil žalovanému, že žalobce uplatnil danou námitku teprve v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, tedy v rozporu se zásadou koncentrace řízení. Žalovaný ji navíc i přesto alespoň v základním rozsahu vypořádal – poukázal na irelevantnost výpočtu parkovacích míst předloženého žalobcem a dále na to, že námitka překračuje rozsah, ve kterém je žalobce oprávněn námitky vůbec uplatňovat dle § 94n odst. 3 stavebního zákona. S tímto hodnocením krajský soud souhlasil. Nedůvodnou shledal také námitku, že žalovaný se nezabýval otázkou dostatečného počtu parkovacích míst u stavebního záměru z hlediska souladu s veřejným zájmem. Krajský soud zdůraznil, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. Žalobce však neuvedl, jak žalovaný údajným nedostatečným zjištěním skutkového stavu a posouzením souladu stavby s veřejným zájmem zasáhl do jeho práv.
42. Ke kasační stížnosti žalobce však NSS tento rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil svým rozsudkem ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23. Uvedl přitom, že ačkoliv žalobce námitku nesprávného výpočtu počtu parkovacích stání skutečně ve správním řízení uplatnil opožděně, v žalobě tak učinil včas. NSS ve svém rozsudku konstatoval: „V žalobě však stěžovatel uplatnil danou námitku včas. Zároveň ji uplatnil dostatečně konkrétně. V žalobě výslovně uvedl, že potřebný počet parkovacích míst pro předmětné ubytovny, ve kterých je dohromady 32 lůžek, je 13,87, tj. zaokrouhleno 14, nikoliv 9. Stěžovatel také odkázal na výpočet podrobně rozepsaný v odvolání ze dne 18. 5. 2021. Na základě této námítky bylo povinností krajského soudu věcně posoudit správnost výpočtu parkovacích stání provedený v souhrnné technické zprávě Ing. Kamilem Ž. a zodpovědět, zda je v souladu s ČSN 73 6110 a její změnou Z1.“ Současně NSS ve svém rozsudku uvedl, že související žalobní námitku, podle

níží stavebník v přepracované projektové dokumentaci účelově snížil počet lůžek, posoudil krajský soud správně, když dospěl k závěru, že jde o spekulaci.

43. Podle závazného právního názoru NSS se tedy měl Krajský soud v Plzni dále zabývat otázkou, zda i při počtu lůžek 32 by měl být počet parkovacích stání vyšší, než uváděl stavebník, potažmo správní orgány.

Posouzení věci

44. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť obě sporné strany s rozhodnutím věci bez jednání vyslovily svůj souhlas.
45. Při přezkumu soud vycházel z skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Respektoval svou vázanost právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
46. Žalobce ve své žalobě uplatnil několik námitek, z nichž jen některé splňují předpoklady toho, aby je bylo vůbec možno považovat za žalobní bod. Podle § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“), platí, že ze žalobního bodu coby esenciální součásti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu „*musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.*“ Je tedy zřejmé, že při formulaci žalobního bodu se nelze omezit toliko na skutkový popis tvrzené vady napadeného rozhodnutí či tvrzeného pochybení správního orgánu, aniž by takové vady byly rovněž žalobcem určitým způsobem právně vymezeny; tím méně je možno omezit se na pouhé označení tvrzeně porušeného ustanovení právního předpisu, či snad dokonce jen na označení samotného právního předpisu, tedy bez bližší identifikace konkrétního ustanovení, jež mělo být porušeno. Tyto závěry jsou potvrzovány ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58. Současně platí, že soud je vázán uplatněnými žalobními body, v jejichž mezích napadené výroky správního rozhodnutí přezkoumává, jak stanoví § 75 odst. 2 s. ř. s., takže není oprávněn žalobní body sám jakkoli dotvářet či za žalobce domýšlet. Taková jeho činnost by byla v příkrém rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení.
47. Ze shora uvedeného vyplývá, že za žalobní body není možno považovat žalobcovu námitku, podle níž se správní orgány obou stupňů „*rovněž dopustily řady procesních vad, když nedostatečně reagovaly na námítky žalobce uplatněné v rámci společného řízení, jakož i s odvolacími důvody žalobce*“, neboť ze žaloby není zřejmé, které procesní vady má žalobce vůbec na mysli, natož aby bylo zřejmé, jak mají být tyto tvrzené procesní vady žalobcem kvalifikovány, resp. které jeho konkrétní námítky nebyly správními orgány dostatečně vypořádány. Stejný závěr je nutno učinit ohledně žalobcova tvrzení, podle něhož „*postupem obou správních orgánů došlo k porušení ČSN 73 6110 a dále i k porušení vyhlášky č. 499/2006 Sb.*“, neboť tato námitka naopak zcela postrádá jakékoli své skutkové vymezení, tj. čím měly správní orgány citovanou vyhlášku porušit. Ve vztahu k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, pak není možno ani vyjít z předchozího textu žaloby, neboť v něm se ohledně citované vyhlášky toliko konstatuje, že „*stavební úřad je povinen v rámci posouzení záměru posoudit, zda žadatelem doložená dokumentace je kompletní a zpracovaná dle požadavků pro obsah a rozsah dokumentace pro vydání společného povolení dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (...).*“ Tato část žaloby tedy o žádném konkrétním

pochybení správních orgánů rovněž nehovoří, je ji tak možno považovat toliko za zopakování (rozvinutí) argumentace týkající se tvrzeně nesprávného výpočtu potřebného počtu parkovacích míst u stavebního záměru. Konečně soud nepovažoval za způsobilý žalobní bod ani tvrzení obsažené v samotném závěru žaloby, podle něhož správní orgány nejednají „v zájmu veřejném, ale pouze a jen ve vlastním zájmu“, neboť v jejím případě není zjevné ani skutkové vymezení, ani právní kvalifikace. Je však současně pravděpodobné, že žalobce tuto námitku zamýšlel spíše jako shrnutí svého subjektivního dojmu z postupu správních orgánů v předmětné věci spíše než jako samostatný žalobní bod. Shora řečené tedy soud uvádí pro přehlednost.

48. V žalobě tak byly řádně uplatněny tři zásadní okruhy námitek tvořící žalobní bod, jehož podstatu tvoří tvrzení, podle něhož správní orgány nesprávně stanovily počet parkovacích stání. Především jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v tom, že žalovaný nevypořádal jeho námitku chybného počtu parkovacích míst. Žalobce uvedl, že žalovaný poukázal na zásadu koncentrace správního řízení s tím, že žalobci nic nebránilo ve dřívějším uplatnění této námitek. K tomu však žalobce konstatoval, že stejnou námitku uplatnil již v roce 2018, mj. ve svém odvolání ze dne 29. 6. 2018. Dále žalobce namítl procesní pochybení správních orgánů spočívající v tom, že jeho námitka nesprávného počtu parkovacích míst přesahuje ochranu jeho vlastního práva, neboť se jedná o věc veřejného zájmu, ke které by měly správní orgány přihlídnout ze své úřední povinnosti, a to s odkazem na § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Konečně žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu správními orgány, a to v důsledku tvrzeně nekritického přijetí závěrů projektové dokumentace Ing. K. Ž., vydané v rozporu s právními předpisy. Podle žalobce totiž projektová dokumentace obsahuje nesprávný výpočet počtu parkovacích míst pro stavební záměr. Žalovanému přitom muselo být dle žalobce od počátku zřejmé, že projektová dokumentace je projektantem zpracována záměrně špatně nebo neodborně.
49. Soud již ve svém předchozím rozsudku ze dne 26. 9. 2022 dospěl k závěru, že žalobce skutečně uplatnil námitku týkající se nesprávného výpočtu nutného počtu parkovacích stání opožděně z hlediska koncentrace správního řízení. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“* Tento závěr přitom ve svém kasačním rozsudku jako správný potvrdil i NSS. V této souvislosti tedy lze odkázat i na to, co uvedl i NSS (bod 23 kasačního rozsudku). Není tedy žádný důvod se od tohoto závěru v tomto rozsudku odchylovat.
50. Pokud však jde o zbylé žalobcovy námitky, je třeba ve světle závěrů, k nimž dospěl NSS ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23, akcentovat, že žalovaný byl podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 94o odst. 1 písm. a) stavebního zákona a § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, povinen daný výpočet přezkoumat jak z hlediska zákonnosti, tak správnosti. Ostatně, sám to nečiní sporným (viz str. 9 napadeného rozhodnutí a str. 2 vyjádření k žalobě). V intencích závazného právního názoru NSS vysloveného v jeho kasačním rozsudku se tak soud zabýval otázkou správnosti výpočtu, kterým stavebník dospěl k určení počtu parkovacích stání a který následně správní orgány aprobovaly jako zákonný.

51. Z projektové dokumentace zpracované Ing. K. Ž., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, se podává, že pro 32 ubytovaných musí být vymezeno 8 parkovacích stání pro osobní vozidla. K tomu navíc bude připojena plocha 1 parkovacího stání pro parkování 4 motocyklů nebo 4 jízdních kol (případně kombinaci uvedených vozidel). Celkem tedy jde o potřebu 9 parkovacích stání. Autorizovaný inženýr k tomuto závěru dospěl aplikací základního vzorce pro výpočet celkového počtu stání obsaženého v ČSN 73 6110 ve znění její změny Z1 (dále též jen: „ČSN 73 6110/Z1“). Tento vzorec zní: $N = O_0 \times k_a + P_0 \times k_a \times k_p$, přičemž hodnota N označuje celkový počet stání, hodnota O_0 základní počet odstavných stání dle čl. 14.1.4 ČSN 73 6110/Z1 při stupni automobilizace 290 osobních vozidel na 1 000 obyvatel (1:3,5), hodnota P_0 základní počet parkovacích stání dle čl. 14.1.4 ČSN 73 6110/Z1 při stupni automobilizace 290 osobních vozidel na 1 000 obyvatel (1:3,5), hodnota k_a představuje součinitel vlivu stupně automobilizace dle čl. 14.1.4 ČSN 73 6110/Z1 a hodnota k_p pak součinitel redukce počtu stání dle čl. 14.1.4 ČSN 73 6110/Z1.
52. Autorizovaný inženýr přitom využil tyto vstupní údaje: druh stavby: bydlení, ubytovna pro pracující, účelová jednotka: lůžko, počet účelových jednotek na jedno stání: 3, tj. 3 lůžka na jedno stání, odstavná stání se nezřizují. Z toho plynou hodnoty $O_0 = 0$, $P_0 = 32/3 = 10,6$, tj. po zaokrouhlení 11. Při stanovení hodnot k_a a k_p uvedl autorizovaný inženýr součinitel vlivu stupně automobilizace podle čl. 14.1.4 ČSN 73 6110/Z1 ve výši 0,73 (koeficient 290 vozů na 1 000 obyvatel). Index dostupnosti se nezjišťuje (čl. 14.1.6 odst. 2 ČSN 73 6110/Z1), charakter území: skupina A, obec do 5 000 obyvatel, skupina: 1, proto součinitel $k_p = 1$.
53. Dosazením těchto hodnot do uvedeného vzorce byl poté proveden výpočet $N = 0 \times 0,73 + 11 \times 0,73 \times 1 = 8,03 = 8$ stání zaokrouhleno dolů.
54. V napadeném rozhodnutí (str. 9) se danému výpočtu uvádí, že výpočet provedený Ing. Ž. je v souladu s ČSN 73 6110 ve znění změny Z1. Výpočet je proveden přehledně, srozumitelně, postupem dle uvedené normy, na základě v ní daných vstupních hodnot a základních ukazatelů.
55. Žalobce však v žalobě dochází k jinému výsledku, konkrétně prezentuje závěr o potřebě 14 parkovacích stání pro 32 lůžek (13,87 před zaokrouhlením). Soud ze žalobcova odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ověřil, že žalobce pro svůj výpočet využil shodný vzorec jako Ing. K. Ž., tedy vzorec stanovený v ČSN 73 6110/Z10. Žalobce provedl výpočet dosazením příslušných hodnot do daného vzorce tak, že jedinou odlišností od výpočtu provedeného autorizovaným inženýrem a aprobovaného správními orgány, představovala použitá hodnota součinitele vlivu stupně automobilizace k_a . Ten žalobce ve svém výpočtu stanovil na 1,3, zatímco Ing. K. Ž. 0,73.
56. Měl-li soud vyhovět závaznému právnímu názoru obsaženému v kasačním rozsudku NSS a přezkoumat správnost výpočtu provedeného Ing. Ž. a aprobovaného správními orgány, musel se tedy především zabývat otázkou, odkud Ing. Ž. údaj o hodnotě součinitele vlivu stupně automobilizace čerpal, resp. jak jej určil.
57. Jelikož žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl: „Zda je pro povolený záměr správně stanoven počet parkovacích míst, přezkoumal žalovaný z úřední povinnosti při posuzování souladu odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy a ve vztahu k tomuto posouzení odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.“, ovšem v samotném napadeném rozhodnutí je obsaženo jen shora již reprodukované lakonické vyjádření,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podle něhož je daný výpočet správný, oslovil soud žalovaného, aby osvětlil, jakým způsobem k přezkumu tohoto výpočtu přistoupil, resp. jak ověřil jeho správnost.

58. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 6. 2024 poukázal na právní úpravu obsaženou v § 94o odst. 1 a 2 stavebního zákona a v § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, přičemž odkázal na výpočet provedený Ing. K. Ž.. Žalovaný soudu také předložil vyjádření samotného Ing. Ž., které bylo vyhotoveno na žádost žalovaného. Ten sdělil (zdůraznění připojil soud): „Počet parkovacích stání se řídí normou ČSN 736110 a listem změnové normy ČSN 736110/Z1. Podle tohoto byl výpočet proveden, a to k roku 2020, kdy byla účastníkem řízení předložena nadepsanému správnému orgánu upravená projektová dokumentace stavby. **Dle normy ČSN 73 6110 hodnotu stupně automobilizace určí územně plánovací dokumentace pro příslušné území s přihlédnutím k dopravní politice obce, pokud byla zpracována. Jako nejmenší se použije stupeň 400 vozidel / 1000 obyvatel (1:2,5), tj. koeficient 1. Vzhledem k tomu, že obec Srní v územně plánovací dokumentaci tento stupeň automobilizace neuvádí, musí projektant provést výpočet v souladu s tabulkou uvedenou v ČSN 73 6110, kde je součinitel vlivu stupně automobilizace uveden v návaznosti na poměr počtu vozidel na 1 000 obyvatel v dané lokalitě v době návrhu. S ohledem na charakter území a znalost místních poměrů projektant zvolil součinitel stupně automobilizace 0,73 odpovídající počtu 290 osobních vozidel na 1 000 obyvatel. Co se týká rozporu mezi koeficientem stupně automobilizace uváděným stěžovatelem J. K. (1,3 vs. 0,73), tak je nutné uvést, že v uvedené normě ČSN 73 6110 nejsou uvedeny žádné oficiální zdroje, ze kterých lze čerpat pro daný výpočet. Problém je, že veškeré údaje, které se jeví jako dostupné, není možné použít, neboť statistika obsahuje: a) vozidla nejen osobní, určená k užití občany předmětné obce, ale i vozidla, která jsou určena k podnikání; tyto vozidla jsou často v obci sice registrována, ale současně v místě registrace neparkují a ani se nepohybují; b) vozidla osob, které již v dané obci nebydlí, ale vozidla dosud nebyla přehlášena jejich vlastníky na novou adresu vlastníka vozidla; a c) vozidla, která se vůbec nedají parkovat na těchto parkovacích místech (např. obytná auta atd...). To samé platí o dostupných aplikacích na internetu, kde je možné si sice jakýsi výpočet provést, nejedná se však o oficiálně odsouhlasené či schválené projekční podklady, protože nelze stanovit, za jakých vstupních údajů tyto aplikace vycházejí. Z výše uvedených důvodů se v dané věci přistupuje se znalostí místních poměrů s možnou konzultací Policie České republiky – příslušný dopravní inspektorát pro danou oblast. Z našeho pohledu byl přístup k výpočtu počtu parkovacích stání pro osobní automobily zcela správný, včetně stanovení koeficientu stupně automobilizace, a vyjadřoval skutečné potřeby parkovacích míst pro daný stavební projekt, v daném místě a v daném čase (rok 2020), a to i s ohledem, že Hotel SRNÍ má dostatek dalších parkovacích míst, která je možné využít. Navíc s odstupem času, a to je míněn rok 2024, při dotazu na Policie České republiky – dopravní inspektorát Klatovy bylo sděleno, že v rámci metodiky používají jako součinitel vlivu stupně automobilizace koeficient 1. V roce 2020 to pak byl pro obec Srní právě koeficient stupně automobilizace 0,73.“**
59. Ke sdělení žalovaného se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení, společnost HOTELY SRNÍ. Ta ve svém sdělení ze dne 10. 6. 2024 uvedla, že je „potřeba zdůraznit, že stanovení stupně automobilizace v případě, kdy tento není stanoven v územním plánu obce Srní, je plně v gesci autorizovaného projektanta, který tento stupeň automobilizace stanoví na základě odborných zkušeností, konzultací s příslušným Dopravním inspektorátem policie České republiky a znalosti situace v místě realizace plánované stavby. Nad to je potřeba zdůraznit, že pro naplnění požadavku na umístění parkovacích míst u staveb pro bydlení je naplněno pouhou existencí prostoru pro ně, ať již přímo na stavebním pozemku či pozemcích dalších, přičemž tato stání nemusí být nijak stavebně upravena. V posuzované věci je potřeba zmínit, že pokud jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předmětné ubytovací zařízení, pak je zcela zjevné, že na příjezdové cestě ke stavbě Žalobce, která je v majetku obce Srní, nikdy žádné vozidlo z ubytovny neparkovalo, naopak vyhrazená parkovací místa jsou v průměru obsazena 2 – 6 vozidly, a nejsou tak ani zaplňována. Nadto je zde celá řada dalších parkovacích stání na pozemcích ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, zejména na pozemku parc. č. XD v k. ú. S. I, a to včetně nezpevněné plochy v severní části tohoto pozemku, kde je minimálně 20 dalších parkovacích míst.“

60. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v části, která se týká výpočtu počtu parkovacích stání nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
61. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.: „*Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*“
62. Obecně vzato je nepřezkoumatelnost závažnou vadou správního rozhodnutí, která – jak její název napovídá – brání tomu, aby jí stižené rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Z poměrně bohaté judikatury NSS se podává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat.
63. V posuzované věci byly správní orgány povinny podle § 94o odst. 1 písm. a) stavebního zákona posoudit, zda je stavební záměr v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů. V tomto směru byly také povinny zejména ověřit, zda dokumentace stavebního záměru je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Tyto povinnosti správních orgánů dopadaly nepochybně rovněž na otázku počtu parkovacích stání. Podle § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území totiž platí, že stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky. Žalovaný se touto problematikou měl zabývat i bez způsobilé námítky účastníka řízení z hlediska ochrany veřejného zájmu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, což sám nečiní sporným.
64. Tento přezkum se přitom v otázce počtu parkovacích stání nemůže z povahy věci vyčerpat jen tím, že správní orgán uvede, že je příslušný výpočet v projektové dokumentaci proveden přehledně, srozumitelně, postupem dle uvedené normy, na základě v ní daných vstupních hodnot a základních ukazatelů, aniž by bylo patrné, z jakých konkrétních skutečností tyto závěry správní orgán dovozuje. Zvláštní naléhavosti z hlediska ochrany veřejného zájmu tato povinnost správních orgánů nabývá právě ve vztahu ke vstupním hodnotám, které jsou při výpočtu použity (resp. dosazeny do normou předepsaného vzorce), protože právě ony logicky determinují výsledek, tedy stanovení požadavku na počet parkovacích stání. Této povinnosti se správní orgány nemohou zprostit ani poukazem na to, že projektová dokumentace je vypracována osobou s oprávněním

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k výkonu vybrané činnosti podle zvláštního právního předpisu (v daném případě autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby), která za správnost a úplnost dokumentace odpovídá sama (k tomu analogicky viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2014, č. j. 57 A 72/2012-143). Takový postup správních orgánů totiž vede v konečném důsledku k vyprázdnění právní úpravy (v daném případě přezkumné povinnosti stanovené v § 94o odst. 1 stavebního zákona) a ve svém důsledku ke snížení stupně ochrany či dokonce vůbec odepření ochrany práv ostatních účastníků řízení, resp. veřejného zájmu.

65. Soud nad rámec uvedeného konstatuje, že způsob, kterým žalovaný k posouzení dle § 94o odst. 1 písm. a) stavebního zákona přistoupil, neobstojí ani věcně. Jak plyne ze shora uvedené citace z napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že ověřil mj. i to, že ve výpočtu jsou použity normou dané vstupní hodnoty. Z vyjádření Ing. K. Ž., které soudu žalovaný předložil, pokud jde o součinitel vlivu stupně automobilizace, se ovšem podává, že „je nutné uvést, že v uvedené normě ČSN 73 6110 nejsou uvedeny žádné oficiální zdroje, ze kterých lze čerpat pro daný výpočet.“ Naopak, Ing. Ž. poukazuje na to, že při určení tohoto součinitele vycházel ze své místní znalosti dané lokality a jejího charakteru. Není přitom patrné, k čemu konkrétně přihlédl a co konkrétně vzal v úvahu. Za takové situace nelze akceptovat postup žalovaného, který pouze lakonicky konstatuje, že obsah projektové dokumentace posoudil a že byl proveden v za použití normou stanovených hodnot. Pravděpodobným se spíše jeví, že žalovaný výpočet ověřil toliko po formální stránce, ale nikoli po obsahové. To ovšem není přijatelné, žalovaný byl povinen přezkoumat i správnost tohoto výpočtu, musel se tedy zabývat i jeho obsahem.
66. Lze tedy shrnout, že v dané situaci sice žalobce uplatnil svou námitku týkající se nesprávného určení počtu parkovacích stání z hlediska koncentrace správního řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) opožděně. Vzněl však tutéž námitku v žalobě, a pokud NSS dospěl ve svém kasačním rozsudku k závěru, že je nezbytné věcně tento výpočet přezkoumat, musí správní spis, resp. příslušná projektová dokumentace, obsahovat dostatečné podklady k tomu, aby byl takový přezkum vůbec realizovatelný. V posuzované věci tomu tak však není, neboť projektová dokumentace, konkrétně průvodní zpráva a souhrnná technická zpráva zpracovaná Ing. Kamilem Ž., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, v příslušné části „B4. Dopravní řešení“ (str. 26–28) nijak nezduvodňuje volbu hodnoty součinitele vlivu stupně automobilizace k_a . Jedná se přitom o klíčový parametr výpočtového vzorce stanoveného ČSN 73 6110/Z1. Žádné ověření zvolených vstupních hodnot do příslušného výpočtu pak nelze nalézt ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v napadeném rozhodnutí.
67. Prvotní vysvětlení volby hodnoty tohoto koeficientu tak obsahuje až vyjádření žalovaného zaslané soudu až poté, co byl jeho předchozí rozsudek zrušen NSS. Nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem nelze dodatečně odstraňovat až ve vyjádření žalovaného (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Navíc je nutno uvést, že ani vyjádření žalovaného ze dne 5. 6. 2024, k němuž je připojeno sdělení Ing. Ž., nedává dostatečnou odpověď na to, jakým konkrétním způsobem Ing. Ž. k hodnotě koeficientu k_a v daném případě dospěl. Jak se podává ze shora tučně vyvedené části jeho sdělení, vyšel Ing. Ž. ze znalosti místních poměrů a z charakteru území. To však samo o sobě není dostatečné, protože to uspokojivě nepopisuje, které okolnosti, jež lze podřadit pod místní poměry, byly vzaty v úvahu, stejně jako není zřejmé, co bylo vzato v úvahu v podobě charakteru území. Pokud pak Ing. Ž. odkazuje na to, že dopravní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

inspektorát Policie ČR v Klatovech „v rámci metodiky“ v roce 2020 vycházel rovněž z hodnoty součinitele vlivu automobilizace 0,73, musí být toto tvrzení náležitě podloženo, což rovněž není.

68. Ze shora řečeného je nutno dovodit, že napadené rozhodnutí je v otázce výpočtu parkovacích stání nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. I když konstatuje, že žalovaný přezkoumal správnost výpočtu a vstupních hodnot, k čemuž byl podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 94o odst. 1 písm. a) stavebního zákona a § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, jeho závěry nejsou nijak konkrétně odůvodněny. Soud zjistil, že potřebné odůvodnění použitá vstupní hodnoty koeficientu vlivu stupně automobilizace není obsaženo ani v projektové dokumentaci. Proto závěr o potřebném počtu parkovacích stání nelze za daného stavu věci přezkoumat a vyhovět tak závaznému právnímu názoru NSS.

Závěr a náklady řízení

69. Vzhledem k závěru soudu o jeho částečné nepřezkoumatelnosti – ovšem v neoddělitelné části – soud napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude na žalovaném, aby především zvážil, zda je schopen vytknutou vadu odstranit sám, nebo bude považovat za nutné zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dané situaci se totiž jeví jako potřebné doplnit správní spis, resp. projektovou dokumentaci, o řádný výpočet počtu parkovacích stání. Ten musí vycházet z údajů, které jsou přezkoumatelné. Využívá-li autorizovaný inženýr svou znalost místních poměrů a charakter území, musí vysvětlit, ke kterým skutečnostem konkrétně přihlíží a jakým způsobem je zjistil a vyhodnotil, což platí zejména tehdy, když sám uvádí, že mu příslušná technická norma nedává žádné „oficiální“ zdroje, z nichž mohou být potřebné údaje čerpány. Opírá-li se pak o podklady jiných orgánů (dopravní inspektorát Policie ČR), je třeba, aby byly tyto podklady rovněž založeny do spisu. Jedině takovým způsobem je možno dospět k výpočtu, jehož správnost bude moci být řádně přezkoumána.
70. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
71. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč a kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 4 úkony právní služby: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, vyjádření ze dne 19. 4. 2022 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a kasační stížnost dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu celkem 12 400 Kč (mezi důvodně vynaložené náklady řízení nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možno zařadit sdělení zástupce žalobce ze dne 20. 6. 2024, neboť bylo sepsáno i soudu doručeno až po vyhlášení tohoto rozsudku, nadto se nejednalo o vyjádření „na výzvu soudu“, jak zástupce žalobce tvrdí, protože soud předchozí vyjádření žalovaného zasílal zástupci žalobce toliko na vědomí pouze s tím, že se k němu může vyjádřit, pokud tak sám uzná za vhodné; ve věci však toto vyjádření stejně nic nového nepřineslo). K náhradě za provedené úkony právní služby přísluší i náhrada hotových výdajů, tj. čtyřikrát po 300 Kč, celkem 1 200 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 856 Kč. Celková náhrada nákladů řízení tak činí 24 456 Kč.

72. Soud žalobci nepřiznal náhradu zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšný.
73. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).
74. Výrokem III. konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *„osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“* V projednávaném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přesto osobám zúčastněným na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Soud tak výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 17. června 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu